

דניאל ב מט

הגהות הב"ח

וְלֹא יִהְיֶה כִּי יִשְׁכַּח

מורה שני

דרינו חזק

מבוי

חצר

(א) א מכהות פיהא וימר

ואמרת לן עלה אמו
במקבלי פרס שנו ר
חמוש נשים מקבלות
עבדים מקבלין פרס
בתירה מתיר בנשים
יהודה בן בבא מתיר
אמר רב מצי מעמא

שאינ דירורין עמאן ב
בר אבין מרב ששת
כי משחינן להו תח
אמר ליה "משחינן
ואתי וביית בביתיה
ובחדא אנן סהדי ב
ובחדא אנן סהדי דא
בר חמא מרב חסד
דמו צריכין עירוב
וקורה או אין ניתר
בזמן שאין עמאן
שלהן ניתר בלחי וק
למבוי עירבו בחצירות

וְעִירֻב. בְּשֵׁאִין דְּיֹרִין אַחֵר
 פְּתוּחִים לְתוֹכָם וְאֵת "ל הִנֵּי
 רִי מֵבִי לְדִידָהּ: וּמֵבִי שְׁלֵפִין
 פְּתוּחוֹת זֶה (לֹא) עִירְבוּ בְּהִלְכֵּי

שינה שלהם שם. וסימ' ודניאל בתרע
ה ודניאל בתרע מלכא. כלומר כאילו

פרק מי שהוציאוהו (לעיל דף מט:)
פריך מיהו לרבה דקאמר ליה לדידך
קשה לשמואל קשה גבי עירוב משום
קנין לא שאל כאן לרבה אלא כדי
להקשות לו מממתינין:

התם אנן סהדי דא' ברבים דמו או ביחידים דמו. פ"י בקונטרס לענין ד' תם מפי נחא להו

חלירות זו לפנים מוזה דתן בספק פירקין ואם היו של יחידים אין צריכין לערב ומציעא ליה אם אב וזנו דרים בפנימית אי חשיבי כיחידים או כרבים תימה לר"י דממתים שמעינן ליה דמוכחא דאין אב וזנו אוקרים זן על זו וזיון דלא אסרי אסן כן הויא לה רגל המותרת במקומה ואינה אוקרת שלא במקומה דהיא טעמא דיחידים אין צריכין לערב וי"ל דמקבלי פרס מציעא ליה ותספקא ליה אי מתני' בסמוכין על שלחן אביהם ממש והתם הו' דאין צריכין לערב כשאין עמהם דיורין דלהי קאת מן סממוכין כפת אע"ג דמקום לינה גורם אצל מקבלי פרס אע"ג דאין עמהם דיורין צריכין לערב או דילמא מתניתין במקבלי פרס כדאוקמא רב דאמר התם מקום פיתא גורם ומימי ראייה מצרימא דסתם האב וזנו הרב ותלמידו מקבלי פרס ויניהו כיון שישנים צביהם היכא דלא קתני דהיא אכולין על שלחן אביהם ומיהו לא משמע כלל לומר כן ונראה לר"י דמציעא ליה דליכא בכל המצוי אלא אב וזנו או הרב ותלמידו דבתים וחלירות שלהם פתוחין למצוי וזיון שכל המצוי שלהם משתכחם תורת עירוב וקמציעא ליה נמי דאם תימני לומר אין צריכין לערב מצוי שלהם נותר בלחי וקורה או לא:

אחא

רובן בא אצלם או
 ד אין צריכין לערב שמע מינה בעא מיניה רב חייא
 י כי רב דאכלי נהמא בבאגא ואתו ובייתי בבי רב
 א מבי רב משחינן להו או מבאגא משחינן להו
 בי רב והרי נותן את עירובו בתוך אלפים אמה
 משחינן ליה תחומא מעירוביה (6) בההוא אנן סהדי
 הוא אנן סהדי דאי מיתדר ליה התם ניהא ליה
 מייתו להו ריפתא לבי רב ניהא להו טפי בעי רמי
 א ובנו הרב ותלמידו כרבים דמו או כיחידים
 או אין צריכין עירוב מבוי שלהן ניתר בלחי
 לחי וקורה א"ל תניתוה י אב ובנו הרב ותלמידו
 רין הרי הן כיחידים ואין צריכין לערב י ומבוי
 ה: **מתני'** חמש חצירות פתוחות זו לזו ופתוחות
 ללא נשתתפו במבוי מותרין בחצירות ואסורין במבוי
 ואם

עומה: **יִתֵּר בְּנֵי וְקוֹרָה**. דק"ל [ה]. אִין מְבִי יִתֵּר בְּנֵי וְקוֹרָה עַד
זִידִים דְּמֹו הֵכָּא מִי חֲשִׁבִין שְׁמֵי תַלְמִידוֹת אַחַת שֶׁל אֶב וְאַחַת שֶׁל בֶּן
ר בְּנֵי וְקוֹרָה.^א עֲלֵבֵד תַּלְמִידוֹת וְאֵע"פ דְּלִין רִצְרִיב מ"מ פְּסוּמוֹת לוֹ:
אָף מִזֹּו לוֹ: וְאַסְרִין בְּמִבְּוִי. דְּלִין סוֹמְכִין עַל עִירֹב בְּמִקּוֹס שְׁמוֹף:
וְאֵם

דירורן הרי הן כיחידים ואין צריכין לערב, ומבוי שלהן נותר בלחי וקורה, שהרי בתים וחצירות
החצירות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי, עירבו בחצירות ולא נשתתפו במבוי מותרין

(ח) חולי 5"5

עז ב טור א"ח ס' תט
צ"י:

וְעַתָּה הִנֵּה מִי פִּי' מֵהָאֵל
עִירֻבֵן הַלֵּלִי
וְעַתָּה הִנֵּה מִי פִּי' מֵהָאֵל
עִירֻבֵן הַלֵּלִי
וְעַתָּה הִנֵּה מִי פִּי' מֵהָאֵל
עִירֻבֵן הַלֵּלִי

פא ז טוש"ע א"ח סי'
שטג סעיף כו:

רבינו חננאל (המשד)

[illegible][illegible]

החצירות ואסורין במבוי.

א. אזיל ללין שם נותנין לו כו'.